

Лекція №7

Ціль сталого розвитку №5: гендерна рівність

Викладач: к.т.н., доц. кафедри екології Корбут Марія Броніславівна

Специфіка гендерних проблем України в загальних рисах відображає невідповідності, що спричинені певними стереотипами, а також глибокими системними проблемами, до яких належать відсутність верховенства права, застарілі системи соціального захисту, слабкий потенціал національного механізму щодо поліпшення становища жінок і відсутність політичної волі. Згідно з Глобальним індексом гендерного розриву¹, рівень освіти та охорони здоров'я жінок позитивно впливає на рейтинг України, проте позиція країни погіршилася з 56-ї у 2014 році до 69-ї у 2016 році у відповідному світовому рейтингу. Головними причинами є гендерний розрив у економічних можливостях і політичній участі. Жінки залишаються непропорційно представленими у сфері прийняття рішень, мають у середньому нижчі доходи, ніж чоловіки, та виконують більшу частину неоплачуваної роботи з виконання сімейних обов'язків у домогосподарствах. Водночас усталений вплив гендерних стереотипів зумовлює поширення професійної сегрегації за ознакою статі, невміння розпізнавати прояви гендерно зумовленої дискримінації, низька обізнаність населення щодо форм домашнього насильства та відсутність звичної практики звернення постраждалих по допомогу.

З метою створення умов для ліквідації всіх форм дискримінації щодо жінок і дівчат необхідно розробити відповідне законодавче підґрунтя. Для цього передбачається проаналізувати нормативно-правові акти у різних сферах життєдіяльності суспільства та внести пропозиції щодо удосконалення чинного правового поля.

Гендерно зумовлене насильство, що є одним із базових порушень прав людини, найбільш поширене серед жінок і дівчат та проявляється в різноманітних формах фізичної, сексуальної, психологічної агресії або

контролюючої поведінки: 22% жінок віком 15–49 років пережили принаймні одну з форм фізичного або сексуального насильства². Однак ця проблема залишається мовчазною (латентною), оскільки дуже незначна частина постраждалих звертається по допомогу, побоюючись суспільного осуду або можливої відплати від кривдників (так, 2015 року до органів соціального захисту з приводу вчинення насильства звернулися 103,1 тис. осіб). Важливою проблемою залишається й низький рівень обізнаності громадян щодо спеціалізованих сервісів соціально- психологічної підтримки та нестача закладів, які надають тимчасовий прихисток постраждалим від домашнього насильства. Відповідно, зростання кількості звернень з приводу гендерно зумовленого насильства свідчатиме про підвищення рівня виявлення постраждалих і охоплення їх належними послугами, зміцнення довіри населення до суспільних інститутів та подолання проявів стигматизації жертв насильства у громадах. Водночас, оскільки адміністративні дані не дають змоги оцінити масштаби проблеми, моніторинг та оцінка прогресу мають ґрунтуватися на інформації періодичних соціологічних обстежень.

Вагомим чинником гендерної нерівності є поширеність застарілих поглядів на розподіл сімейних обов'язків. Жінки традиційно виконують основну частину неоплачуваної роботи з догляду за членами домогосподарств та хатньої роботи, але така праця не вимірюється економічними показниками та не включається до систем національних рахунків. На жаль, в Україні не існує практики оцінювання часу, що витрачається на неоплачувану роботу жінками та чоловіками. тому системний моніторинг співвідношення часових витрат жінок і чоловіків на роботу по домогосподарству з дезагрегацією даних за типом населеного пункту (місто / село) потребує упровадження єдиного стандарту збирання інформації на національному рівні. Важливим фактором також є вдосконалення інфраструктури соціальних послуг, що сприяло б розвантаженню жінок та розширенню їх можливостей для розвитку та участі у всіх сферах.

Дотримання принципів спільної відповідальності у веденні господарства та розподіл сімейних обов'язків передбачає також розширення залучення до виховання дітей чоловіків, у т. ч. і шляхом їх заохочення до використання відпустки по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку. Наразі частка чоловіків, які скористалися цією можливістю, не перевищує 3%. Зважаючи на відсутність подібних показників у системі регулярних статистичних спостережень, важливим є започаткування збирання відповідної інформації та дослідження як ставлення роботодавців до можливості запровадження обов'язкових батьківських відпусток при народженні дитини, так і громадської думки з цього питання.

Політичне представництво жінок залишається в Україні дуже низьким, незважаючи на запровадження 30-відсоткових гендерних квот у виборчому процесі. Жінки становлять лише 12% депутатів ВРУ; цей показник помітно поступається середньоєвропейському (25,8%). Жінки краще представлені серед депутатів місцевих рад на нижчих адміністративно-територіальних рівнях, однак і досі вони становлять лише 14% депутатів обласних рад та місцевих рад міст обласного значення. Подібний ефект «скляної стелі», що обмежує просування жінок на вищі керівні посади, простежується й у системі державної служби. Хоча жінки загалом переважають серед державних службовців, їх представництво помітно скорочується на вищих керівних посадах. Лише 16,7% високопосадовців, які залучені до прийняття рішень на найвищому державному рівні (посади категорії «А»), – жінки. Непропорційна участь жінок у прийнятті політичних рішень суперечить настановам представницької демократії та ускладнює просування подальших гендерних перетворень в інших сферах життя. Отже, розширення політичних повноважень жінок та дотримання гендерного паритету на вищих щаблях державного управління (посади категорії А) залишаються для України чи не найважливішими завданнями гендерного розвитку.

У контексті забезпечення гендерної рівності важливим є розширення доступності для населення послуг із планування сім'ї. Можливість ухвалення

свідомих і поінформованих рішень щодо бажаної кількості дітей та часу їх народження впливає не лише на стан репродуктивного здоров'я жінок, а й на перспективи їх реалізації на ринку праці, професійного зростання та кар'єрного розвитку, залучення до громадської діяльності тощо. Оскільки раннє материнство істотно обмежує можливості набуття освіти, розвитку та

праце влаштування, важливим є зниження підліткової народжуваності, яка попри істотне скорочення (з 32,1 живонароджень на 1000 жінок віком 15–19 років у 2000 році до 27,3 живонароджень відповідно у 2015 році) суттєво перевищує рівень розвинених країн Європи (12,6 живонароджень на 1000 жінок у середньому по ЄС у 2012 році). Найвищий рівень підліткової народжуваності традиційно фіксується в Закарпатті (52,8 живонароджених на 1000 жінок віком 15–19 років), що пов'язано з поширенням ранніх шлюбів у ромських громадах, які проживають на території регіону (зокрема, у 2015 році в області було зафіксовано 161 випадок народжень у матерів, молодших за 16 років). Досить високою є рання народжуваність у Кіровоградській, Миколаївській та Херсонській областях (відповідно 41,5; 35,8; 34,4 живонароджених на 1000 жінок).

Загалом проблема небажаних вагітностей все ще є актуальною для населення України: майже половина респонденток МДОУ-2007 (46,2% жінок віком 15–49 років) повідомили принаймні про один аборт упродовж свого життя. Очевидно, що високі показники переривання вагітності зумовлені недостатнім застосуванням сучасних методів планування сім'ї. Так, згідно з МІКС-2012, сучасними методами контрацепції на момент опитування користувалися лише 47,8% заміжніх жінок та 74,1% сексуально активних незаміжніх жінок репродуктивного віку. А відтак, зростає роль інформаційної та просвітницької роботи з населенням щодо методів і послуг з планування сім'ї, заохочення відповідального ставлення до власного репродуктивного здоров'я, а також забезпечення засобами сучасної контрацепції вразливих груп населення.

Гендерна нерівність в економічних можливостях населення має численні виміри, що охоплюють працевлаштування та модель зайнятості, рівень заробітків та володіння активами, можливості кар'єрного зростання або залучення до підприємницької діяльності. Основним проявом є гендерний розрив у рівні заробітної плати, що акумулює вплив усіх дисбалансів у моделях зайнятості. Хоча порівняно з початком 2000-х років цей розрив скоротився, середня заробітна плата жінок досі не перевищує 75% середньої заробітної плати чоловіків (відповідно 3 631 грн проти 4 848 грн на місяць у 2015 році). У цьому Україна значно поступається європейським державам, де гендерні відмінності в заробітній платі становлять у середньому 16,4% (ЄС27 у 2013 році). Серед чинників, що визначають нижчі заробітки жінок, – вплив професійної сегрегації за ознакою статі, в результаті якої жіноча зайнятість здебільшого зосереджується в менш оплачуваних видах економічної діяльності (освіта, охорона здоров'я та надання соціальної допомоги, функціонування бібліотек, архівів, музеїв та інших закладів культури) та на посадах нижчого рівня; більша схильність жінок до зайнятості в режимі неповного робочого часу; відмінності в тривалості трудового стажу тощо. Водночас численні дослідження та моніторинги підтверджують випадки прямої гендерної дискримінації на ринку праці, що виявляється як в упередженому ставленні роботодавців до працевлаштування жінок, так і в нижчій оплаті жіночої праці при виконанні однакової роботи.

Стереотипне сприйняття жінок як менш цінних працівників значною мірою зумовлюється можливістю материнства та тривалою перервою в зайнятості (відпустка по догляду за дітьми до досягнення ними трирічного, а в окремих випадках – шестирічного віку). Дійсно, виховання дітей дошкільного віку часто зміщує пріоритети працюючих жінок у бік сімейних обов'язків. Рівень зайнятості жінок, які мають дітей у віці 3–5 років, є помітно нижчим, ніж рівень зайнятості всіх жінок віком 25–44 років (відповідно 59% проти 71%). тому створення сприятливих умов для поєднання професійних і сімейних обов'язків працівниками з дітьми потребуватиме адвокаційної

роботи з працедавцями, розширення можливостей дистанційної зайнятості та застосування гнучкого робочого часу, розвитку мережі дошкільних дитячих закладів, особливо в сільській місцевості.

Заохочення підприємницької діяльності жінок є важливим завданням інклюзивного розвитку з огляду на існування бар'єрів, з якими жінки стикаються щодо започаткування бізнесу та доступності кредитних ресурсів для його розвитку. У міжнародній практиці стан жіночого підприємництва розглядається як складова економічної політики у сфері МСП. За останніми даними, середньозважене значення індексу підприємницької діяльності жінок³ в Україні становить 2,5 бала, що значно нижче, ніж в інших країнах Східного партнерства. З огляду на це існує потреба у створенні сприятливого середовища для розвитку ділової активності та бізнесових ініціатив жінок, розширення грантових форм підтримки та програм мікрокредитування жіночого підприємництва.

Розгортання збройного конфлікту у східних регіонах України та формування масштабних потоків внутрішньо переміщених осіб, у складі яких переважають жінки, призвели до формування нових гендерних викликів. Ці виклики пов'язані з підвищенням ризиків гендерно зумовленого насильства, формуванням передумов для множинної дискримінації вразливих категорій населення, браком можливостей для їх гідної зайнятості та отримання доходу, зростанням потреби в соціальних послугах, що надаються на рівні громад.

Конституція та закони України гарантують рівність чоловіків та жінок у всіх сферах життя, країна ратифікувала всі основні міжнародні договори з питань гендерної рівності та прав жінок, проте відсутні ефективні механізми дотримання цих зобов'язань. тому для фактичної реалізації рівних прав та можливостей жінок і чоловіків необхідно спрямувати зусилля на зміцнення інституційного механізму щодо забезпечення гендерної рівності та комплексного підходу до ліквідації організаційних бар'єрів для державного реагування на гендерну нерівність і дискримінацію. Завданнями повинні стати: інтеграція гендерних аспектів у стратегічне планування та національні

пріоритети всіх реформ, що відбуваються; зміцнення державних інститутів на національному та місцевому рівнях; аналіз та перегляд нормативно-правової бази стосовно ліквідації всіх форм дискримінації щодо жінок і дівчат з метою ефективного дотримання та реалізації законодавства; прийняття й удосконалення стратегій та обов'язкових для дотримання законів з метою просування гендерної рівності й розширення прав і можливостей усіх жінок та дівчаток на всіх рівнях.

Рекомендації щодо досягнення цілі:

- забезпечення гендерної рівності, запобігання будь-яким проявам дискримінації за ознакою статі;
- забезпечення рівних прав та можливостей їх реалізації для жінок і чоловіків;
- посилення повноважень жінок;
- урахування широкого спектру гендерних пріоритетів у процесі досягнення всіх Цілей Сталого Розвитку.